

[Steen.]

jeg har givet den største indrømmelse til kommunalfolkenes synspunkt, og så burde man virkelig fra den side ikke angribe mig, man burde være mig taknemlig.

Så vil jeg gerne gøre en bemærkning til det ærede medlem hr. Poul Sørensen. De konservative argumenterer nu på linie med venstre imod det, jeg virkelig havde håbet, vi kunne blive enige om. Der er noget urimeligt i, at mennesker, der har en lille, beskeden indtægt, rent symbolsk sættes i skat, som man ved en række kommunalbestyrelser kun gør, fordi de ønsker at bevare valgretten for de pågældende. Derfor havde jeg oprigtig talt håbet, vi kunne blive enige om at skabe ensartede regler, hvorefter det ikke medfører fortabelse af valgret, at de ikke bliver sat i skat af det meget lille beløb, men jeg erkender naturligvis, at efter at jeg havde læst den tale, venstres ordfører i debatten efter åbningstalen holdt, var jeg klar over, at han havde lukket af for venstres vedkommende. Det er den slags uheld, der kan ske. Men jeg havde længst regnet med de konservatives tilslutning. Når nu de konservative siger, at det vil de gå imod, men selv føjer til, at de ville have været mindre betænkelige ved bestemmelsen, såfremt bestemmelsen om, at skatterestanter ikke har valgret, var blevet opretholdt i fuldt omfang, så er dette meget svært for mig at forstå. Det er svært at se, hvilken forbindelse der er mellem de ændringer, vi har foreslået med hensyn til kvindens stilling, når manden er død eller ægteskabet opløst, og spørgsmålet, om der er mening i at sætte folk i symbolsk skat. Motiveringen for at gå imod forekommer mig uhyre anstrengt. Det er mig en skuffelse, at man med denne motivering har forladt den linie, jeg til det sidste havde håbet, vi kunne have fulgtes ad på.

Alfred Jensen: Det resultat, der er kommet ud af udvalgets arbejde, tilfredsstillende ikke den kommunistiske gruppe, og jeg vil tro, at sådan som vi ser på det, ser adskillige hundredtusinder af vælgerne på det. Vor utilfredshed skyldes i og for sig ikke de mange ændringsforslag. Det er efter vor opfattelse prisværdigt, at man ved en revision som denne, tager de problemer op

til drøftelse, som har forbindelse med loven, og det forekommer os, at der er kommet et godt resultat ud af bestræbelserne. Nej, årsagen til vor utilfredshed er den, at skattebetalingskravet dukker op igen, efter at ministeren har fremsat et forslag, hvori det var fuldkommen droppet. Der er endda hele to punkter, hvor skattebetaling foreslås genindført som betingelse for opnåelse af valgret ved de kommunale valg. Jeg vil ikke tro, det er nødvendigt for mig her at gentage, hvad jeg tidligere har sagt om, hvor urimeligt det er, at en del medborgere, der på grund af lav indtægt ikke er i stand til at svare skat, skal lukkes ude fra deltagelse i de kommunale valg. Det har været drøftet så tit, og jeg forstår også på indlæggene i dag, at dokumentation og bevisførelse ikke virker særlig stærkt på dem, der har indtaget deres standpunkt og stillet deres ændringsforslag. Jeg skal derfor indskrænke mig til at fastslå, at vi vil stemme mod mindretallets ændringsforslag under nr. 2, der går ud på at genindføre praktisk talt de gamle regler om skattebetaling som betingelse for udøvelse af kommunal valgret. Vi kan ikke gå ind for flertallets ændringsforslag nr. 1 i den affattelse, det har fået. Det berører os ikke synderlig stærkt, at de, der har stillet ændringsforslaget, egentlig er enige med os i vor principielle opfattelse af, at valgret og skattebetaling ikke skal kædes sammen. Det forekommer os meningsløst, at man i udvalget har ladet sig gå på af kommunale personligheder og har stillet et ændringsforslag som dette. Det er så meget mere urimeligt, som der efter vor opfattelse ude i befolkningen og også her i tinget er et flertal mod, at denne sammenkædning opretholdes. Det havde været rimeligere, om man havde opretholdt det af ministeren i § 1, stk. 1 og 2, oprindeligt foreslåede. Det er urimeligt at skrive bestemmelser, som gør det umuligt for menigmand at finde ud af, hvad der står i loven. Det kan såmænd være indviklet nok endda. Dernæst koster administrationen af disse lovbestemmelser samfundet en hel del penge. Endelig vil selve afbetalingsordningen i adskillige tilfælde komme til at virke urimelig hårdt, al den stund det ikke er den mand, der på grund af arbejdsløshed eller sygdom er